

Arrest

nr. 284 774 van 14 februari 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België een eerste maal binnengekomen op 7 oktober 2020 en dient een eerste verzoek om internationale bescherming in op 15 oktober 2020.

Op 17 augustus 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat).

Bij arrest nr. X van 11 februari 2022 bevestigt de Raad de beslissing en motivering van de commissaris-generaal en verwerpt hij het beroep van verzoeker.

1.2. Verzoeker verklaart na voormelde beslissing terug te zijn gekeerd naar Italië en daar twee weken te hebben verbleven, waarna hij opnieuw zou zijn teruggekeerd naar België.

Op 11 april 2022 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in.

De commissaris-generaal neemt op 26 september 2022 een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, wordt op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en van etnische origine Pashtoun te zijn. U hangt het islamitische geloof aan. U verklaarde te zijn geboren in het dorp Ghaziabad, district Tagab, provincie Kapisa. Uw vader is overleden, uw moeder woonde op het moment van uw eerste verzoek in het district Tagab. U heeft vier jongere broers. Op het moment van uw eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde u dat één van hen overleden was , één van hen verbleef in Iran en twee verbleven in Turkije. U hebt drie jongere zussen, die in Ghaziabad woonden op dat moment.

U verklaarde verder dat u rond 2007, 2008 of 2009 vanuit Afghanistan naar Europa vertrok. Via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk, reisde u naar het Verenigd Koninkrijk, waar u in 2010 toekwam. U verbleef er tot omstreeks 2015. Daarna reisde u door een aantal Europese landen, waaronder Frankrijk, België, Oostenrijk, Zwitserland, Italië en Griekenland. Op 29 juli 2017 keerde u vanuit Frankrijk terug naar uw dorp Ghaziabad, district Tagab, provincie Kapisa, in Afghanistan. Aldaar baatte u een kruidenierswinkel uit en ging u in 2017 een religieus huwelijk aan met Nadia. U kreeg problemen met de arbaki (lokale militie/politie) en moest uiteindelijk voor hen vechten tegen de taliban. Op een gegeven moment vielen de taliban uw dorp aan en werden dorpelingen door hen gedood. U bleef nog enkele dagen bij de arbaki en besloot daarna opnieuw te vertrekken uit Afghanistan. In juli 2020 vertrok u opnieuw uit Afghanistan. U reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Italië en Frankrijk, naar België. Op 15 december 2020, een paar dagen na uw aankomst in België, diende u in België een eerste verzoek om internationale bescherming in. U vreesde dat u bij terugkeer naar Afghanistan zou worden gedood door de taliban of door de arbaki. Ter staving van uw eerste verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten voor: twee taskara's van uzelf; en de taskara van uw vader.

Op 17 augustus 2021 werd dit verzoek niet-ontvankelijk verklaard door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) omdat aan u reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Italië en omdat u geen elementen aanbracht waaruit kon blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn. U tekende beroep aan tegen deze beslissing op 27 augustus 2021. In het arrest nr. 268171 van 11 februari 2022 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) de beslissing en motivering van het CGVS. U diende geen cassatieberoep in.

Na deze beslissing zou u naar Italië gegaan zijn en daar twee weken verbleven hebben. Omdat de situatie daar slecht was, keerde u terug naar België waar u een tweede verzoek om internationale bescherming indiende op 11 april 2022. In het kader van dit verzoek haalt u aan dat uw problemen in Afghanistan nog steeds hetzelfde zijn. Uw familie zou nog sinds uw laatste verzoek nog meermaals bedreigd zijn door de taliban. Over Italië haalt u aan dat u naar daar ging omdat de Belgische autoriteiten zeiden dat u daar documenten had. U haalt aan dat u daar echter niet zou kunnen leven omdat u daar niets kon krijgen en de situatie daar erg slecht is. U legt geen documenten neer ter ondersteuning van uw huidige verzoek.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorige verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek tot internationale bescherming steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige verzoek hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat het CGVS uw eerste verzoek om internationale bescherming heeft afgesloten met een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek, omdat u een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Italië en omdat u geen elementen aanbracht waaruit kon blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn. U tekende beroep aan tegen deze beslissing. In het arrest nr. 268171 van 11 februari 2022 bevestigde de RVV deze beslissing van het CGVS. De RVV volgde daarbij de analyse en conclusies van het CGVS. U diende geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit inde zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Wat betreft de vrees die u ten aanzien van Afghanistan aanhaalt, wijst het CGVS er in onderhavig verzoek op dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten overstaan van uw land van herkomst, Afghanistan, kan worden aangenomen. U haalt aan dat u daar bedreigd werd door de taliban omdat u voor de Afghaanse overheid gewerkt zou hebben en tegen de taliban vocht (Verklaring Volgend Verzoek 20/18013Z, vraag 17). Deze vrees blijkt echter louter hypothetisch. U blijkt namelijk een internationale beschermingsstatus te zijn toegekend in een andere lidstaat, namelijk Italië. U bracht in uw huidige verzoek geen elementen aan waaruit kon blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat verleend werd, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

Met betrekking tot uw verklaringen over de slechte levensomstandigheden in Italië, en het feit dat u daar niets zou kunnen krijgen (Verklaring Volgend Verzoek 20/18013Z, vraag 16-21), moet vooreerst gesteld worden dat dit elementen zijn die volledig voortvloeien uit de motieven die u reeds aanhaalde in het kader van uw eerste verzoek. Deze elementen konden toen niet leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De beslissing van het CGVS werd bevestigd door de RVV en u diende geen cassatieberoep in. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige verzoek louter bijkomende verklaringen aflegt die volledig in het verlengde liggen van zaken die toen niet als afdoende geacht werden, wijzigt hier niets aan en is op zich niet bij machte om de appreciatie van het CGVS te wijzigen.

Gelet op voorgaande, brengt u aldus geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledig administratief dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar voornoemde Europese lidstaat (supra) waar hij/zij internationale bescherming heeft gekregen, het non-refoulementbeginsel in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet schendt. Er bestaan daarentegen elementen waaruit blijkt dat een verwijdering of teruggedrijving naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf (zie supra) het non-refoulementbeginsel zou kunnen schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Na een theoretische uiteenzetting van de aangehaalde rechtsbepalingen, stelt verzoeker niet akkoord te gaan met de motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker benadrukt dat hij wel degelijk nieuwe verklaringen heeft afgelegd op basis van nieuwe elementen en feiten, met name zijn terugkeer naar Italië en zijn ervaringen daar. Verzoeker gaat vervolgens in op de levensomstandigheden voor statushouders in Italië, in het bijzonder met betrekking tot huisvesting, sociale rechten, toegang tot sociale uitkeringen, werkgelegenheid en armoede. Hij besluit dat hij inderdaad een internationale beschermingsstatus heeft gekregen in Italië, doch dat het leven van personen met internationale bescherming in Italië precair is en dat hij terecht zal komen in een situatie van extreme materiële armoede.

Verzoeker vraagt om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt geen bijkomende stukken aan het verzoekschrift

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vooreerst dient erop gewezen dat de commissaris-generaal in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming op 17 augustus 2021 besloot tot een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat). Dit besluit steunde inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (i) uit de beschikbare elementen bleek dat verzoeker reeds internationale bescherming genoot in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Italië; (ii) redelijkerwijze verwacht kan worden dat verzoeker wel degelijk op de hoogte was van het feit dat hij in Italië van de subsidiaire beschermingsstatus geniet en hem een verblijfsvergunning werd uitgereikt en zelfs zo dit niet het geval zou zijn geweest ten tijde van zijn persoonlijk onderhoud, de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet geenszins vereist dat de commissaris-generaal ertoe gehouden zou zijn om aan te tonen dat de reeds verleende internationale bescherming in de EU moet verleend zijn vóórdat verzoeker zijn verzoek in België inleidde, maar het moment waarop de beslissing wordt genomen integendeel het relevante en enige ijkpunt betreft; (iii) verzoeker het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd werden niet weerlegde, waarbij werd overwogen dat hij zich beperkt tot een algemene verwijzing naar bepaalde moeilijkheden waarmee begunstigten van internationale bescherming in Italië geconfronteerd kunnen worden op het vlak van bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg, tewerkstelling of integratie, maar géén persoonlijke ervaringen aanhaalde om dit te concretiseren. Bij arrest nr. 268 171 van 11 februari 2022 bevestigde de Raad de beslissing en motivering van de commissaris-generaal en verwierp hij het beroep van verzoeker.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van volgende verzoeken om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de

wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen, zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.3.3. In het kader van het huidig volgende verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoeker opnieuw verwijst naar bepaalde moeilijkheden waarmee hij als begunstigde van internationale bescherming in Italië geconfronteerd zou kunnen worden. Hij meent dat hij aldaar geen degelijk leven zal hebben en op straat zal moeten leven. Wat betreft zijn vrees ten aanzien van Afghanistan volhardt hij eveneens in zijn verklaringen zoals hij heeft uiteengezet in het kader van zijn eerste verzoek, met name dat hij tegen de taliban moest vechten, en stelt hij dat de taliban hem nog steeds bedreigen met dreigbrieven via zijn familie (administratief dossier, 'verklaring volgend verzoek', d.d. 10 juni 2022, vragen 17, 20 en 21).

Verzoeker legt geen documenten voor ter staving van zijn huidig verzoek.

2.3.4. Verzoekers huidig verzoek om internationale bescherming wordt in de bestreden beslissing niet-ontvankelijk verklaard omdat verzoeker zich voor zijn huidig verzoek immers steunt op de motieven die hij naar aanleiding van zijn vorig verzoek heeft uiteengezet en hij geen nieuwe elementen aanbrengt die de beoordeling gemaakt in zijn vorig verzoek kan wijzigen vermits (i) wat betreft zijn vrees die hij ten aanzien van Afghanistan aanhaalt, moet worden opgemerkt dat deze louter hypothetisch is aangezien verzoeker een internationale beschermingsstatus kreeg toegekend in een andere lidstaat, namelijk Italië en hij thans geen elementen aanreikt waaruit kon blijken dat de bescherming die hem in deze lidstaat werd verleend niet actueel of ontoereikend zou zijn; (ii) met betrekking tot de slechte levensomstandigheden in Italië en het feit dat hij daar niets zou kunnen krijgen, kan worden vastgesteld dat dit element volledig voortvloeit uit de motieven die hij reeds aanhaalde in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming en dat het gegeven dat verzoeker thans louter bijkomende verklaringen aflegt die volledig in het verlengde liggen van zaken die toen niet als afdoende geacht werden, niets wijzigt aan en op zich niet bij machte is om de appreciatie van het CGVS te wijzigen.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende

de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijk inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl. St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl. St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

2.3.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Waar verzoeker in het verzoekschrift hekelt dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met zijn verklaringen met betrekking tot zijn terugkeer naar Italië en zijn ervaringen aldaar en hij benadrukt dat de levensomstandigheden van statushouders in Italië precair zijn, dient vooreerst opnieuw te worden verwezen naar 's Raads arrest nr. 268 171 van 11 februari 2022 waar in dit verband werd geoordeeld als volgt:

“(…)

De Raad merkt in dit verband op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) berust. Eens hieraan is voldaan, zoals in casu, komt het toe aan de betrokken verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt om persoonlijk aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoeker levert dit bewijs niet.

In dit kader brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het Verdrag betreffende de Europese Unie. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd.

De in artikel 33, tweede lid, a), van de richtlijn 2013/32/EU vervatte regeling vormt een uitdrukking van dit beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten. Dit beginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Italië en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, met name de artikelen 1 en 4, met het Verdrag van Genève en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 83-85, en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel betreft volgens de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) evenwel een weerlegbaar vermoeden. Er kan immers volgens het Hof van Justitie niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die

om internationale bescherming verzoeken in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 86).

De weerlegging van het interstatelijk vertrouwensbeginsel vereist evenwel dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer “de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen volgens het Hof van Justitie bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof van Justitie niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52, met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

Ten slotte heeft het Hof van Justitie in de relevante rechtspraak een aantal situaties aangehaald die niet volstaan om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen. Het gaat hierbij om:

- schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 92);
- het gebrek aan bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat betrokkenen evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij “die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie” (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 93);
- het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 94);
- situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon terechtkomt in een situatie die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 91);
- wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de statushouder als persoon die bescherming geniet in die andere lidstaat hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 101).

Uit de verklaringen van verzoeker en het betoog in zijn verzoekschrift kan worden opgemaakt dat verzoeker in wezen vreest dat hij in geval van terugkeer naar Italië zal terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

De taak van de rechter is in deze duidelijk bepaald door het Hof van Justitie in de relevante rechtspraak. Wanneer een rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid beschikt over gegevens die de

verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat het voormelde risico bestaat, dan is deze rechter “ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”. Daarbij moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 88-89; beschikkingen van 13 november 2019, C-540/17 en C-541/17, Hamed en Omar, niet gepubliceerd, pt. 38).

Vooreerst moet worden onderzocht of er in Italië sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, waarbij deze “tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”. Zoals hierboven reeds weergegeven, is de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt wanneer aan een aantal cumulatieve voorwaarden is voldaan, met name dat er sprake is van een onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat die tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Te dezen geeft de door verzoeker in het verzoekschrift aangehaalde landeninformatie weliswaar aan dat statushouders in Italië geconfronteerd kunnen worden met moeilijkheden op het vlak van sociale steun, huisvesting, medische zorg, discriminatie, geweld en trauma, doch deze informatie laat niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Italië voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar Italië a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Italiaanse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Zonder deze moeilijkheden te bagatelliseren, leest de Raad in deze informatie geen situatie van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, waarbij deze “tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”.

Dat er geen sprake is van een dergelijke situatie, neemt niet weg dat er sprake is van een preciaire situatie waardoor voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Italië. In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Voorts is het mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie (zie HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 93; HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52). De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Italië zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van zijn verzoek, waarbij het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Italië werd verleend en dat de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet zal terechtkomen in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

De Raad wijst er hierbij op dat verzoeker een jongeman is van 29 jaar die niet doet blijken van gezondheidsproblemen en die op het Europese continent reeds verschillende reizen ondernomen heeft. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, haalt verzoeker geen persoonlijke ervaringen aan om bepaalde moeilijkheden waarmee begunstigden van internationale bescherming in Italië kunnen worden geconfronteerd op het vlak van sociale bijstand, gezondheidszorg, tewerkstelling of integratie te concretiseren, doch beperkt hij zich tot een algemene verwijzing daarnaar en volstaat dit niet om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van zijn grondrechten en de aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming in Italië te weerleggen. Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker verklaart dat hij tijdens de drie korte periodes dat hij in Italië zou hebben verbleven op straat heeft geleefd, doch dat hij in Italië zelf nooit heeft gezocht naar een huis of woonst (administratief dossier, stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7). Aldus blijkt niet dat verzoeker in Italië gepoogd heeft zijn rechten als statushouder te laten gelden. Het komt nochtans aan verzoeker toe om de nodige stappen te ondernemen om zijn rechten verbonden aan de hem toegekende beschermingsstatus te doen laten gelden, temeer nu zoals hij zelf aanhaalt in zijn verzoekschrift en zoals blijkt uit de door hem aangehaalde informatie erkende vluchtelingen gedurende zes maanden terecht kunnen in tweedelijns opvangstructuren (SIPROIMI).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog laat gelden dat hij in Italië geen taallessen had en geen mogelijkheid om te werken, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker hiervan geen gewag maakte in de loop van de administratieve procedure en dat hij zich beperkt tot een loutere bewering die niet in concreto wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Bovendien toont verzoeker niet aan dat hij in Italië gepoogd heeft om werk te vinden of om taallessen te volgen. De Raad wijst er nogmaals op dat het aan verzoeker toekomt om de nodige stappen te ondernemen om zijn rechten verbonden aan de hem toegekende beschermingsstatus te doen laten gelden. Verzoeker toont niet in concreto aan dat dit in casu voor hem onmogelijk zou zijn.

Waar verzoeker ten slotte nog citeert uit een niet nader geduid arrest van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het geciteerde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van hem niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat hij zich beroept op de beschermingsstatus die hem in Italië reeds werd toegekend. Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd.

Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet op verzoekers specifieke omstandigheden verhinderen. Zijn verzoek om internationale bescherming dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Gezien verzoeker internationale bescherming geniet in Italië, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming."

Verzoeker verwijst in het verzoekschrift opnieuw naar de situatie op het vlak van de toegang tot huisvesting, sociale rechten en bijstand, werkgelegenheid, sociale uitsluiting en (racistisch) geweld op begunstigten van internationale bescherming en verzoekers om internationale bescherming in Italië. In dit verband dient te worden opgemerkt dat verzoeker, zo hij wenst aan te tonen dat er te dezen op dit vlak nieuwe elementen aan de orde zijn of door hem zijn voorgelegd in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, gelet op de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof (GwH 26 juni 2008, nr.95/2008) en het Hof van Justitie (met name het arrest van het Hof (Grote kamer) van 19 maart 2019, gevelde in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17), dient aan te tonen dat de situatie in Italië sedert zijn vorige verzoek om internationale bescherming er dermate op zou zijn achteruit gegaan dat er actueel sprake zou zijn van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken. Deze tekortkomingen moeten dan ook, gelet op alle gegevens van de voorliggende zaak, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, en dit in zulke mate dat hij persoonlijk zou worden geconfronteerd met een zeer verregaande materiële deprivatie waardoor hij in een situatie zou terechtkomen die dermate ernstig is dat zijn toestand op zich kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Het komt daarbij aan verzoeker toe om aan te tonen dat het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die hem deze bescherming verleende geëerbiedigd worden *in casu* niet langer zou gelden. Er dient in dit kader echter te worden opgemerkt dat uit de door verzoeker aangereikte en voorliggende landeninformatie niet kan worden afgeleid dat de algemene situatie er in Italië dermate op zou zijn achteruitgegaan en heden zou worden gekenmerkt door dermate structurele en verregaande tekortkomingen of van zulke ernstige aard zou zijn dat deze op zich volstaat om aan te tonen dat eenieder die aldaar internationale bescherming geniet en die vanuit een andere lidstaat van de EU terugkeert naar Italië zou dreigen terecht te komen in of zou worden geconfronteerd met ernstige problemen en zich daardoor zou bevinden in een situatie waarin de voormelde, bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt en waarin hij zou worden geconfronteerd met een zeer verregaande materiële deprivatie die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoeker dient zulks aldus *in concreto* en aan de hand van zijn persoonlijke omstandigheden aannemelijk te maken. Hiertoe blijft hij echter in gebreke. Te meer daar verzoeker geen enkel bewijs voorlegt van het feit als zou hij na de beslissing in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming twee weken zijn teruggekeerd naar Italië (administratief dossier, 'verklaring volgend verzoek' d.d. 10 juni 2020, vraag 17), laat staan dat hij aantoonde dat hij thans in Italië gepoogd heeft zijn rechten als statushouder te laten gelden.

Dat verzoeker, zo hij hiertoe bij een terugkeer naar Italië een ernstige en doorgedreven poging zou ondernemen, verhinderd zou worden om, dit eventueel met de hulp en ondersteuning van de in Italië aanwezige autoriteiten, organisaties en netwerken, zijn meest fundamentele grondrechten uit te

oefenen, en dit in zulke mate dat de hoger aangehaalde, bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt zou zijn en dat hij persoonlijk zou worden geconfronteerd met een zeer verregaande materiële deprivatie waardoor hij in een situatie zou dreigen terecht te komen die dermate ernstig is dat zijn toestand op zich kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling, is aldus ook in het kader van verzoekers voorliggende, volgend verzoek om internationale bescherming niet aangetoond.

2.3.7. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET